

Vízparti területfoglalások

Kortás építészet | elmélet | kritika

Közép

Konz.: Fejérdy Péter

Készítette: Etter-Domoszlai Tamás

2020.10.31

Tartalomjegyzék:

Bevezetés	2. oldal
Balaton – Keszthely	2. oldal
Tisza-tó	3. oldal
Velencei-tó	4. oldal
Hámori-tó	5. oldal
Sóstógyógyfürdő	7. oldal
Bánki-tó	8. oldal
Malom-tó	9. oldal
Öreg-tó	10. oldal

Hazánk ugyan nem határos sem tengerrel, sem óceánnal, mégis mondhatjuk azt, hogy „vizes” ország vagyunk, hiszen Magyarország mintegy 3500 állóvízzel, és számos folyóval rendelkezik. Természetesen ezeknek túlnyomó többsége kis léptékű, alig ismert, viszont van néhány, amikkel érdemes foglalkozni, mind álló mind pedig folyóvizeink közül. Dolgozatomban országunk olyan jelentősebb tavaival fogok foglalkozni, melyeknél az épített és a természetes környezet erős kölcsönhatásban van egymással, akár negatív, akár pozitív értelemben. A rengeteg lehetőség közül néhány kiragadott példán keresztül szeretnék rávilágítani olyan problémákra és megoldásokra, amelyek relevánsak lehetnek egy számomra nagyon fontos témában.

Ha vízparti beépítésekről és területfoglalásokról beszélünk, a magyar emberek túlnyomó többségben a **Balatont** mondanák gondolkodás nélkül, hiszen ez hazánk legnagyobb és legforgalmasabb tava, földrajzi elhelyezkedésének és adottságainak köszönhetően. A „magyar tengernél” való üdülés iránti igény, közel 90 éve, a '30-as években élte meg első komolyabb hullámát. Ezzel egyszerre, és tulajdonképpen ennek következménye képpen, az addig ismert Balaton-parti építészeti normák és kultúra is hatalmas változásokon ment keresztül. Karakterükben és stílusukban is igen változatos nyaralók épületek. Megfelelő minta, előképek (nyugaton sem voltak), valamint helyenként kellő anyagi háttér nélkül nehéz volt ezeket az új épületeket egy olyan városképbe illeszteni, amit eddig főképp az állandó lakhatásra, és folyamatos ottélésre tervezett épületek határoztak meg.

A helyzetet felismerve a Magyar Mérnök-és Építész Egylet szervezésében 1931.-ben Balaton-fejlesztés címmel értekezletsorozatot hirdettek. Ennek segítségével a 30-as évek végére valamelyest sikerült rendezni a Balaton-parti építészet által mutatott képet.

Legközelebb az '50-es években került terítékre a téma, ugyanis ekkor élte második komoly hullámát a balatoni üdülési láz, és vette kezdetét a buhera építészet.

A '60-as években elkezdődött a Balaton vízparti szálloda építési láza is, mely a '60-as évek végére elérte **Keszthelyt** is. Viszont Keszthely nem a hagyományos értelemben vett vízparti település, ugyanis az urbánus rész a parttól hátrébb húzódva helyezkedik el, és a víz közvetlen közelében a Helikon Szálló 1971-es megépüléséig csak a móló és a strandsziget jelent meg, így ezek váltak jellegzetes pontjaivá, és ebbe szinte beépítetlen területbe ez a két helyszín arányaiban és karakterében is tökéletesen beleilleszkedik.

Ezt az egyensúlyt borította fel a Helikon Szálló közvetlen vízpartra kihelyezett hatalmas tömege, mivel innentől kezdve nem volt meg az, hogy a városban, a háttérbe húzódva bújnak meg a nagyobb középületek, egymással szimbiózisban.

Sajnos a parti terület beépítései azóta is a Helikon nyomdokaiba akarnak lépni, több kevesebb sikerrel, nem felismerve azt, hogy a partnak mire van, és mire nincs szüksége.

A Tisza-tó hazánk második legnagyobb tava (120,83 km²). Mesterséges módon keletkezett, feltöltése a '90-es években fejeződött be. Annak ellenére, hogy tónak nevezzük, azt mégsem mondhatjuk száz százalékosan, hogy állóvíz, hiszen átfolyik rajta a Tisza. A jelentős árvízi szintmozgásnak következtében nincsenek komolyabb tóparti beépítések, viszont gát túl oldalán rengeteg lakóépület, apartman és vendéglátóhelyek találhatóak. Közvetlen a vízparton csak szorosan a vízhez kötődő funkciók jelennek meg, mint pl. szabadstrandok, kikötők, horgászházak (amik minimális beépítési százalékkal rendelkeznek a tó méretéhez képest).

Ezek közül kilóg az egyik holtág közvetlen partján, Tiszafüreden található **Tisza Balneum Hotel ******. Méretéhez képest egyáltalán nem zavaró, mint vízparti beépítés, ugyanis nem, mint egy nagy tömeg jelenik meg a tó partján, hanem mint épületkomplexum, mely egy fő és több kisebb épületre van darabolva. Ennek köszönhetően

sokkal könnyebben követi le a tónak a vonásait, tud igazodni a partnak a vonalvezetéséhez.

Tovább segíti a környezetbe való illeszkedést az, hogy az tervező páros helyi építőanyagokból dolgozott. Sikeresen ötvözték a hagyományos és a modern stílust, vagyis hasonló formavilággal és szerkesztéssel rendelkezik a hotel, mint egy parasztház, mégis a legmodernebb technológiákat vonultatja fel, és törekszik az ökológikus építészet berkein belül mozogni. Ennek megfelelően a városi vízhálózat tulajdonképpen csak a tűzvédelem miatt van bekötve, egyébként az egész komplexum vízellátását két kútból oldják meg, a meleget egy termálvizes kútból, 800 méter mélyről, a hideget pedig egy hidegvizesből, 200 méter mélyről nyerik.

Számomra az egyetlen negatív mozzanata az egész beépítésnek, az a kültéri medence, úgy gondolom egy tó mellett nem feltétlenül van erre szükség, és a helyén értékes zöldterületet alakíthattak volna ki, vagy hagyhattak volna meg, és a kinti fürdőzést, egy rendezett partszakasszal meg lehetett volna oldani.

A Velencei-tó, hazánk leglátogatottabb tavai közé tartozik, jó elhelyezkedésének és szépségének köszönhetően.

A tó környezetének kicsit több mint a fele természetvédelmi terület, melynek köszönhetően ezeken a területeken semmilyen beépítés nincsen. Így a városok a maradék területre szorultak, ami egy egészen sűrű beépítési százalékot eredményezhetne, de ennek ellenére többségében a tó kb. 20 méteres környezete megmaradt „üresnek”, nagyrészt zöldterületként. Természetesen ez nem igaz a tó egészére, helyenként a partszakasz megvan szakítva egy-egy szállodával, kikötővel, kempinggel, sétánnyal.

Ezek közül az egyik leghangsúlyosabb építmény a **Velencei Korzó**, mely nagyjából 200 méteres hosszúságban terül el a tó partján. Az épület fő homlokzatainak a vonalvezetését próbálták hozzá illeszteni a part ezen szakaszának idomaihoz,

és a tömeg másik oldalán végig futó utcához. Ennek ellenére teljesen megváltozott a tó ezen részének hangulata, hiszen korábban itt hatalmas fasor futott végig az utca, és a tó között. A partot végig nádas borította, és kiépítettség hiányának ellenére is rengetegen fürdőztek itt, és ezalatt a használat alatt alakult ki ezen a szakaszon a strand. Bár a strand funkció megmaradt, egészen más formában van jelen. Számomra az egész „wanna be” hangulatot áraszt, ugyanis úgy akar hasonlítani ez a beépítés a homokos stranddal és a „plázával” a nyugat (főleg USA) partjaira, hogy az karakterében teljesen eltér attól, ami itt van, és emiatt teljesen kakukktójásként viselkedik ebben a környezetben. Nem csak karakterében lóg ki a Velencei-tavat körülölelő milióból, de méretében is.

Sajnos ezt a példát követi a Korzótól egyébként nem messze található **Velence Resort & Spa**. térszervezése és kialakítása nem igazán veszi figyelembe azt, hogy egy természeti és táji értékeiben jelentős tó partján van. Sokkal inkább egy belvárosi lakópark hangulatát kelti az emberben, mint azt, hogy a Velencei tó partján van, ha a tó felől ránéz az épületegyüttesre.

Mindkét beépítés egy sokkal urbánusabb környezetbe lenne való, nem igazán tudnak beilleszkedni ebbe az egyébként kisebb településekkel, és természetvédelmi területekkel szabdalts tópartba.

A Hámori-tó Felső-Hámor és Lillafüred között egy varázslatos völgyben helyezkedik, hazánkban egyedülálló jelenségként. Engem kicsit az osztrák völgyek eldugott kis tavaira emlékeztet.

Ha a tavat csak mikrokörnyezetében vizsgáljuk, egy egészen mesebeli helyszín tárul elénk, viszont amint kicsit távolabbra nézünk egy egészen érdekes ellentétet találkozhatunk, hiszen alig pár kilométerre ott van Diósgyőr, kicsivel messzebb pedig Miskolc, vagyis így egy sokkal urbánusabb környezetbe helyeződik az egész.

A tó partján egyetlen beépítés található (nem is lenne nagyon többre lehetőség a tó mérete miatt). 1925-ben kezdődtek el a **Hunguest Hotel Palota** (akkor még Palotaszálló) és 29-re már be is fejezték az építkezést. A szálló neoreneszánsz stílusban épült, Lux Kálmán tervei alapján.

Annak ellenére, hogy a tóhoz lett építve a szálló, és így méretében azt kéne érezni, hogy ez ide túl nagy, mégis pont az ellenkező benyomást kelti az összkép. Olyan mintha egyszerre került volna kialakításra a kettő, és a palotához, kicsit nagyozolásból, túlméretezett tó készült volna. Mégis, nagyon jól működik együtt a kettő, azért, mert az épület léptéke a táji nagyobb léptékhez is jól viszonyul, nem csak a tóhoz.

Azonban a szálló nem csak „elvett” a völgy értékes területéből, hanem annak titokzatosságát, és hangulatát tovább növelte. Többek között a tereprendezés során kitermelt kövekkel és földdel a palota főhomlokzata előtt létrehoztak néhány függőkertet. Korábban már ott lévő vízesések kerültek némileg áthelyezésre az építkezések során, valamint már ismert barlangokat, amik addig nem voltak látogathatóak hivatalosan, a szálló építésével azzá váltak, normális bejáratokat alakítottak ki hozzájuk és tették bejárhatóvá a Szeleta, a Szent István, és az Anna-barlangot.

Sóstógyógyfürdő nagy jelentőséggel rendelkező hely a gyógyulni kívánók körében. Az évek során fokozatosan fejlődött gazdag rekreációs helyszínné. A tó vizének és termálvíznek hatása miatt már régóta vonzza a pihenni vágyó emberek sokaságát.

A tópart ugyan nem rendelkezik nagyon sűrű beépítettséggel, azonban a magas látogatószám miatt az évek során túlszűfoltta vált. Folyamatos igény alakul ki további szállodakomplexumok megépítésére, amelyek kielégítik a rengeteg pihenni vágyó ember igényeit. Ennek a hiánynak a pótlására épült meg a **Sóstó Hotel** is. Bár az épület közvetlenül nem a tó partján áll, mégis próbál kapcsolatot létesíteni azzal a tó partján álló élményfürdőn keresztül. A két épületet egy fűtött, zárt folyosóval kötötték össze, hogy egy kényelmes átjárhatóságot biztosítsanak.

A hotel a tóhoz és közvetlen környezetéhez léptékében egyáltalán nem igazodik, inkább Nyíregyháza egészéhez. Formavilágában is nagyon különbözik az épített környezetétől, ugyanakkor a tervező páros a tömegalakításon keresztül próbálta a Hotelt körülvevő természetbe illeszteni azt.

Ugyan kívülről nem észrevehető, de az épület formájának izgalmasságát minden oldalról, a környező természet felé való kapcsolódás vágya alakította. Mondhatni a táj határozta meg az épületet és annak kialakítását. Míg a hotel ugyan egy kiugró és látványos, de környezetébe illeszkedni próbáló tömeget képez a területen, addig a fürdő egy teljesen oda nem illő, a tóval vizuális kapcsolaton kívül más alkalmazkodásra nem hajlandó együttest eredményez. Az élményfürdő semmilyen szempontból nem próbál igazodni a környezetéhez. Egy funkcionális megfelelés irányította, semmibe véve, hogy a térszervezése és az ebből adódó tömeg hogyan illeszkedik a tájba. Felborítja azt a természetes jelleget, amelyet a tó és a körülötte lévő város ad. Nem használja ki a tó adottságait sem, attól teljesen elzárja az élményfürdőbe érkező embereket. Minden irányból nézve, egy erőszakosan odaférközött, rendezetlen komplexum érzését adja, amely csak elvesz a tó körüli értékes helyből és nem ad vissza értéket sem a fürdő használóinak sem a hely természetes szépségének.

A Sóstó központjában áll még az 1900-as években épült **Krúdy**

Vigadó szecessziós épülete, amely egykor a tó közéleti központjának számított. A fürdő beépítésével teljesen szemben álló épület 50 méterre helyezkedik el a tótól. Míg az élményfürdő teljesen rászorul a tó vonalára, addig a Vigadó egy tisztelettudó távolságot tartva teljes szabadságot ad az állóvíznek.

A Bánki-tó egy egészen apró tó a Nógrád megyei Bánkon. A bánki lakosok számára a fenékforrások által táplált tó egy „álmélkodásra méltó helyként” játszott szerepet. Ez a kijelentés erősen igazolja annak mesebeli karakterét.

Az 1991-ben fürdésre alkalmatlanná vált tavat 2001-2002-ben állami támogatással rehabilitálták, iszapkotrást és partrendezést végeztek, valamint kibővítették annak területét. A rehabilitációnak köszönhetően a tó alkalmas lett jóléti és rekreációs

funkciók ellátására, továbbá számos lehetőséget tár fel a kikapcsolódni vágyók felé, mint pl. kalandparkok, mászóparkok, nyári koncertek, színelőadások.

A kis léptékű tó egy egészen elbűvölő helyen foglal helyet szorosan kapcsolódva az őt körülölelő városhoz. A legtöbb beépítés, amely övezi az állótavat, annak léptékéhez igazodik meghúзва magát a környezetbe illeszkedés révén.

Ez alól kivételt képez az északi partra megépített Tó Wellness Hotel, amely hatalmas tömegével kitűnik a csendes, visszahúzódó nógrádi kisváros jellegéből. A Hotel egyértelműen nem illik bele környezetébe, nem igazodik ahhoz a hangulathoz, amelyet Bánk jelleme tár felénk. Leginkább egy olyan zárt sorú beépítésre emlékezteti az embert, amely nem tudja, hogy hogyan illeszkedjen és ezzel egyszerre, hogyan tűnjön ki a környezetéből. Ebből adódóan egy karakterében sem egyértelmű, zavaros tömeget kapott az épület, amely ugyan néhány fa takarásában áll, még sincs semmilyen hangsúlyban az őt körülvevő, családi kertvárossal.

A Malom-tó (Felső-tó) és az Alsó-tó egy a Hámori-tóhoz hasonlóan, különleges eset, és szinte teljesen egyedülálló eset hazánkban. Tapolca központjában található, luktető közegével, és hangulatával a város szívének is nevezhető. Ez talán annak is köszönhető, hogy a város tulajdonképpen köré települt. A két tavat egy Malom köti össze, és az Alsó-tavat azért duzzasztották fel, hogy még egy malmot meg tudjon hajtani a Tapolca-patak vízhozama.

A Felső tó olyan érzést kelt az emberben mintha a város közepén lett volna egy tér, azt egyszerűen kiemelték volna a helyéről, és lecserélték volna egy tóra, pedig a természetes módon jött létre, és jóval a város alapulása előtt már itt volt. Annak

ellenére, hogy mennyire apró vízfelület tárul itt elénk, és a beépítés szinte teljes egészében zárt sorú, mégsem kelti az emberben a szűkösség érzését. A tavat körülvevő beépítések igen változatosak, egyesek egészen belógnak a tó fölé, mások pedig pár méteres távolságban vannak a tónak a partjától, ezzel a játékosággal pedig feloldja azt az érzést, hogy alapvetően mennyire kicsi lenne ez a tér. A visszahúzódó homlokzatoknak köszönhetően egy kellemes sétány jön létre a tó körül (bár nem teljesen körbejárható).

A malom, bár összekapcsolja a két tavat, nem csak kapcsolatot, hanem választékot is jelent. Szembetűnő a beépítések kettőssége a két tónál, hiszen míg a Felső-tónál a beépítések zárt sorúak, és szinte a tó partjáig érnek, addig az Alsónál egy jóval szellősebb, könnyedebb parkos beépítést kapunk, ezzel ellensúlyozva azt, hogy az Alsó-tó beszűkül a másikhoz képest.

Annak ellenére, hogy a **tatai Öreg-tó** mesterséges tónak számít, már 2,5 millió évvel ezelőtt is volt itt víz, mocsárvilág formájában. A tó vizét régebben rengeteg forrás táplálta, melyek sajnos végül egytől-egyik elapadtak. Az utolsók egy tatabányai akna súlyos vízbetörése után, 1961-ben. Bár a források már nem táplálják a tó vizét (bár elkezdtek újra felszínre törni), az nem apadt ki, ugyanis azóta teljes mértékben az Által-ér vízhozama látja el a tavat.

A tó az 1700-as évek elejétől egészen 1965-ig az Esterházy család birtokában volt, és halastóként üzemelt. 1740-ben elnyerte mai formáját, néhány apróbb különbséget kivéve. A tavat 1977-ben természetvédelmi területté nyilvánították, és 1989 óta a Ramsari egyezmény részét is képezi.

Az Öreg-tó életében nagyon fontos szerepet játszanak az itt telelő ludak, melyek száma meghaladhatja akár a 20 000-t is egy szezonon belül. 2001 óta minden évben megrendezik a tó körül a Tatai vadlúd sokadalmat, mely hazánk egyik legnagyobb természetvédelmet népszerűsítő „fesztiválja”. Az ilyen kezdeményezések nagyon ritkák ilyen félvárosias-városias környezetben.

A tó másik fontos rendezvénye, az az 1994 óta minden évben megrendezett Víz, zene, virág fesztivál, melynek területe napjainkra szinte az egész tó területére kiterjed. A Víz, zene Magyarország legnagyobb családi fesztiválja, és éves szinten több mint százezer főt csábít az Öreg-tóhoz.

A tópart beépítettsége kifejezetten változatos, megtalálható a parton természetvédelmi terület, kertvárosias lakó-és üdülőövezet, zárt sorú városias beépítés és ligetes parkok, zöldterületek térbe állított tömegekkel. Annak ellenére, hogy ennyi fajta beépítés jelenik meg a tó közvetlen környezetében, egyik sem érződik tájidegennek és nincs káosz köztük, könnyedén simulnak egymáshoz, mondhatni egy egészként működik.

Az Esterházy családnak hatalmas szerepe volt a tó mai látképének kialakításában. Bár a **Tatai várat** nem ők építették, hanem feltehetőleg még a 14. században a Lackfiak tették le az alapjait, mai formáját viszont az Esterházyaknak köszönheti. Megépültétől kezdve a mai napig központi

szerepet játszik a tó életében, jelenleg, mint tájékozási-találkozási pont, látványosság, múzeum, borteras.

A vártól a nyugati parton tovább haladva először a **Esterházy-kastély és Kastélypark**. A kastélyt eredetileg az akkoriban igen rossz állapotban lévő vár helyére szánták, de ezt a megrendelő Esterházy Miklós, és pénzhiány megakadályozta. Ha ez tényleg megvalósult volna, most egészen más képet mutatna a tópart. A Kastély a parttól elhúzva és beforgatva épült meg, ezzel egy hatalmas ligetes parkot teremtve, déli főhomlokzata előtt. Ezzel mintegy elkezdte a tó környezetének a beépítéseit ritkítani, és meghatározni a nyugati oldal látképét. Ugyanis innentől kezdve egészen a déli tófarokig alig pár épület határozza meg annak az oldálnak a karakterét, és ezek közül csak egynek van közvetlen kapcsolata a vízparttal, a többi pedig egymást kiegyensúlyozva helyezkedik el a város szövetében, de még látható módon a túlsóparttól.

A legmeghatározóbb ezek közül az Eötvös József Gimnázium és Kollégium főépülete és kollégiumi épülete, amik légvonalban kb. 100 méterre vannak a vízparttól, viszont szintben jócskán felette helyezkednek el. Többek között megjelenik még a látképen a Tatai Szent Kereszt felmagasztalása katolikus templom két toronykupolája, valamint a Kálvária-dombon elhelyezkedő víztorony. Keszthelyi „landmarkokhoz” hasonlóan határozzák meg ezek is a vizsgált részt.

Az **Esterházy lovarda** épülete ugyan a tóparttól kb. 20-30 méterre helyezkedik el, a Kastélypark felett, mégsem szól bele túlzottan a nyugati oldalról kialakult képbe, sőt tökéletesen illeszkedik a környezetéhez, szinte alig látható a parti sétányról, valamint bejárata sem ezen az oldalon helyezkedik el, hanem a tótól elnéző homlokzaton.

Az **istálló épülete és a lovaspálya** (két egymás mellett lévő telek) a lovardával ellentétben teljes mértékben szem előtt van, a két telket csak a parti sétány választja el a tótól, viszont ennek ellenére sem érződik tolakodónak az istálló jelenléte, ugyanis jelentősen vissza van húzva az épület a parttól, ezzel reagálva és illeszkedve a partszakaszon jelenlévő beépítésekhez, a lovaspálya pedig egy beépítetlen terület.

Mindkét beépítés évtizedek óta üresen, kihasználatlanul, romosan áll. Ugyan a lovaspálya területe éves szinten használva van a Víz, zene, virág fesztiválon, valamint a helyi fiatalok által közkedvelt hely, de sajnos ezek is csak ideiglenes hasznosítások.

Körülbelül az elmúlt 1 év arról szólt Tatán, hogy vajon meg fog-e épülni a lovaspálya és istálló területére ígért 120 szobás, ötcsillagos luxushotel. Míg a városvezetés, és a beruházó szinte készpénznek vették azt, hogy „Igen, meg fog épülni” addig a tatai lakosság szinte egésze azon munkálkodott (és jelenleg is azt teszik), hogy ez ne valósulhasson meg. A kialakult helyzetből országos szintű téma lett, rengetegen kifejtették a véleményüket ezzel kapcsolatban.

Viszont ennek ellenére még mindig felmerül a kérdés, valóban ez a megfelelő helyszín-e ennek a szállodának a megépítésére. Természetesen ez nézőpont kérdése, és egy kifejezetten érdekes kérdés, hiszen aki nem akarja, hogy ott legyen, annak nem a válasza, viszont az, akinek érdeke, vagy szeretné, hogy ott épüljön meg, annak igen lesz a válasza erre a kérdésre.

Persze ha kicsit jobban belemélyedünk a témába akkor nem ennyire fekete-fehér a dolog. Ugyanis mindkét oldalról vannak mellette és ellene szóló érvek, nyilván oldálnak megfelelően az adott érvből jóval több van.

Megbízói oldalról közelítve a dolgot talán az első mellett szóló érv, ami az eszünkbe juthat, hogy igen a telek igencsak kecsesítő környezeti adottságokkal bír (viszont közel sem biztos, hogy egy ekkora volumenű beruházásnál nem kezdenek el tömegével előjönni a nehezítő környezeti tényezők a területtel kapcsolatban). Valamint egy ennyire impozáns és kötött „szabályokkal” rendelkező területre nem egyszerű olyan tömeget kitalálni, ami könnyedén be tud illeszkedni a környezetébe. Következő érvként talán megemlíthető az, hogy a terület nagyon rég óta kihasználatlan és üres, viszont ez nem véletlenül van így, hiszen az egyik teleknek a beépíthetősége 2% a másiknak pedig 40% és egy műemlékvédelmi épület áll ott, ez viszont nagyban megnehezíti a dolgokat.

Ha a tatai lakosság nézőpontjából vizsgáljuk az adott helyzetet, hogy valaki végre életet lehelne ebbe a területbe, és funkciót adna, akkor ez egy nagyon pozitív dolog kéne, hogy legyen,

ugyanakkor nagyon nem mindegy, hogy mi is ez a funkció, és milyen formában akarja azt a beruházó megvalósítani, ugyanis rengeteg mindet befolyásolhat egy ilyen érzékeny területen bármilyen beépítés.

Jelen esetben pont ez adja az ellentétet a beruházó és a lakosság között, ugyanis a beruházó egy se karakterében, se beépítési módjában, a környezetére nem reagáló, tömegében aránytalanul nagy (beépítési százalékoknak nem megfelelő) komplexumot szeretne. Ezzel megbontaná a tó nyugati oldalának szelíd, visszahúzódó, ugyanakkor karakteres arcát, egy monumentális, középpontba helyezett tömeggel, ugyanis egy pontra helyeződne a hangsúly.

Ez a megállapítás a tó egészére nézve is igaz, sajnos a tóparton már nem maradt olyan terület, amit „büntetlenül” be lehetne építeni, így egy ekkora méretű beépítés drasztikusan változtatná meg közvetlen és közvetett módon is a tópart zsúfoltságát, hasonlóan ahogy Sóstónál is történt (történni fog). Szerencsére az elmúlt néhány évben nem növekedett a beépítések száma a tóparton.

A végigelemzett példák alapján, és a tatai helyzetet kicsit részletesebben megnézve, úgy gondolom, hogy a megfelelő viselkedésmód, egy turisztikailag ennyire frekventált és ilyen történelmi múlttal, valamint természeti értékekkel rendelkező vízpartnál, nem szabad, hogy ennyire erős legyen. Az ilyen érzékeny területeken csak nagyon finom beavatkozásokat szabad végezni. A környezetével oly módon együttműködő épületeket, mint az Öreg-tó partján álló Esterházyak (Kastély, lovarda, istálló), nem átépíteni, vagy azokhoz hozzáépíteni kell, hanem abból dolgozni, ami van, és az értékeket megőrizve egy „restartot” adni ezeknek az épületeknek, a beépítéseket legfeljebb minimálisan változtatni.

Irodalomjegyzék:

[Magyarország tavai](#)

[Építészfórum - Tisza Balneum Hotel](#)

[Ferdinand - Tisza Balneum Hotel](#)

[Velence Korzó](#)

[Hunguest Hotel Palota](#)

[Sóstó Hotel](#)

[Malom-tó](#)

[Öreg-Tó](#)

[Balaton építésze a '30-as és '60-as években](#)

[Tatai vár](#)